

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: 'Ο Μητροπολίτης 'Αττικής καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
'Αριθμ. φύλλου 21 15 Σεπτεμβρίου 1999

◆ Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ◆

Η 'ανάδειξι τοῦ τιτουλαρίου Μητροπολίτου Βρεσθένης σέ 'Αρχιεπίσκοπο 'Αμερικῆς δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τυπικῆς ἐκλογῆς ἥ ἡ κατάληξι μιᾶς περιπετειώδους ἱντριγκας στούς μυστικούς χώρους τοῦ δεσποτικοῦ παρασκηνίου. Εἶναι μιά ἄνοιξι. Χαραυγή ἐλπίδας. Εἶναι ἡ ἀποτελεσματική ἐνεργοποίησι τῆς ὑπευθυνότητος καί τοῦ χαρισματικοῦ λειτουργήματος τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς 'Εκκλησίας. Ἡ ἀποφασιστική παρέμβασι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πού κατάφερε νά σπάσῃ τό γκέττο τῆς ἀπομονώσεως καί νά προσεγγίσῃ τό Συνοδικό κέντρο λήψεως τῶν σημαντικῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων. Κάτι περισσότερο. Εἶναι ἡ πρᾶξι-ἐπαναστατική καί, ταυτόχρονα, τυπικά ἐκκλησιολογική-πού ἀποκαθιστᾷ τήν ἀπρόσκοπτη λειτουργία τοῦ συνοδικοῦ θεσμοῦ, ὡς ἔκφρασι τῆς συνειδήσεως καί τοῦ **consensus** ὁλόκληρου τοῦ Εὐχαριστιακοῦ Σώματος.

Η βίαιη ἀπομάχρυνσι τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἀπό τά κέντρα τῶν ἀποφάσεων καί ἡ φίμωσί του ἐξασφάλισαν στήν ἐπισκοπική ὀλιγαρχία τήν ἄνεσι νά αὐθαιρετῇ καί νά ὀργιάζῃ. Καί νά δίνη ποιμένες-στή θολή δύσι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα-τῆς ποιότητος καί τῶν ἱκανοτήτων τοῦ Χαλδίας Σπυρίδωνα. Μέ μόνο προσόν τήν «τυφλή ὑπακοή» στήν κλειστή ὁμήγυρι τῶν ἐκλεκτῶν. Καί μέ μόνη ἀποστολή τήν ἐξόφλησι τῶν συναλλαγματικῶν, πού ἀντιστοιχοῦν στό τίμημα τῆς προαγωγῆς. Καί αὐτό ὅχι μόνο στή σεισμογενή περιοχή τοῦ Μαρ-

μαρᾶ, ἀλλά καί στό στέρεο βράχο τῆς Πινύκας, πού καθαγιασθηκε μέ τήν παρουσία καί τό λόγο τοῦ φλογεροῦ ἀποστόλων τῶν Ἑθνῶν, τοῦ Παύλου.

Καί δέν θά ὑπῆρχε ἐνδεχόμενο, μήτε θά ἀνέτελλε στό ὀρίζοντα ἡ ἐλπίδα νά καταλυθῇ ἡ κυριαρχία τῆς ραδιουργίας καί νά ἰσχύσῃ ὁ νόμος τῆς ἀξιοκρατίας, ἄν δέν ξυπνοῦσε ἡ εὐαισθησία τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου. Ἄν δέν ἐπενέβαινε δραστικά τό πλῆθος, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί ἄν δέν ἀπαιτοῦσε νά ἀκουστῇ καί ἡ δική του φωνή καί νά παραδοθοῦν οἱ σοβαρές ἀπόψεις καί ἡ ὁμόφωνη κραυγή ὁλόκληρης τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας στή διακριτική ἐπιλογή τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Η ἐκλογή τοῦ Ἀμερικῆς Δημητρίου εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπαναστάσεως. Ἦρθε, μετά τό ἀνοιγμα τοῦ δρόμου, πού ἔκαναν οἱ λαϊκοί-μέ κόπο πολύ καί μέ θυσιές-γιά νά περάσῃ τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καί νά ἐπιβάλλῃ τή δική Του θέλησι στή σκληροτράχηλη καί ἐκκοσμιευμένη ἐκκλησιαστική ἡγεσία.

Ε ἄλληνες δημοσιογράφοι καί παράγοντες τῆς ἐλληνικῆς Ἱεραρχίας ἔσπευσαν, μετά τήν ἐκλογή, νά φωτίσουν τήν προσωπικότητα τοῦ Ἀμερικῆς Δημητρίου καί νά κοσμήσουν μέ τά ἄνθη τῶν ἐπαίνων τους τή σεμνή, ἐντιμη καί δημιουργική καταβολή του στό Θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ καί στήν τράπεζα τῆς Θεολογίας. Λησμόνησαν, ὅμως, ἡ καί σκόπιμα ἀποσιώπησαν, ὅτι ὁ Ἱεράρχης Δημήτριος, ἐπὶ τριανταδυό ὁλόκληρα χρόνια, δέν ἦταν ἀποδεκτός στήν ἐλληνική Ἐκκλησία. Παρέμενε τιτουλάριος. Σπρωγμένος στό περιθώριο. Δέν ὑπῆρχε γι' αὐτόν ποίμνη γιά νά ποιμάνῃ. Δέν ὑπῆρχε βῆμα, γιά νά προβάλλῃ τό μήνυμα τῆς πλούσιας καρδιάς του. Οὔτε χαρτοφυλάκιο εὐθύνης, γιά νά τό ὀργανώσῃ καί νά τό ἀναπτύξῃ. Μωροφιλόδοξοι ρασοφόροι κρατοῦσαν ἐπιδεικτικά τή σκυτάλη τῆς ἐξουσίας καί ἔτρεχαν ἐπιδεικτικά νά καταλάβουν καί τά ἀνώτατα ἀξιώματα. Φτωχοί καί ἀσήμαντοι κομπάρσοι τοῦ συνοδικοῦ μηχανισμοῦ σκαρφάλωναν αὐτάρεσκα στά σκαλοπάτια τῶν Μητροπολιτικῶν θρόνων. Καί ὁ Βρεσθένης Δημήτριος λιτάνευε, σέ παράκαμψι τοῦ δρόμου, τή θεολογική του ἀριότητα καί τήν ἐπισκοπική του σωφροσύνη.

Η ἀνάδειξι τοῦ στό θρόνο τῆς Ἀμερικῆς πρέπει νά καταχωρηθῇ στή βίβλο τῆς ἱστορίας ὡς ἓνα γεγονός πρωτοποριακό. Νίκη τοῦ λαοῦ. Ἀποκατάστασι τῆς ὁλοκληρίας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ὑπέρβασι τῆς διαπλοκῆς τοῦ σκοτεινοῦ παρασκηνίου. Ἀνάδειξι ἐνός ποιμένα, μέ ἱστορικό φωτεινό καί μέ διαδικασίες ἀδιάβλητες.

Ἀπό δῶ καί πέρα, ἡ φωνή τοῦ λαοῦ εἶναι ἀδύνατο νά φιμωθῇ. Καί αὐτό ἀκριβῶς τό γεγονός ἀποτελεῖ τήν πηγὴ τῆς ἐλπίδας.

Ἡ «Ἀχίλλειος πτέρνα»

Η «Ἀχίλλειος πτέρνα» τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδοῦλου: Δέν ἔχει τήν τόλμη, ἴσως καί τήν ἀπαραίτητη ἠθική αὐτονομία, νά καταρτίσῃ σοβαρό καί φερέγγυο ἐπιτελεῖο συνεργατῶν. Τέτοιο, πού νά ἀναπαύῃ τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα. Καί νά σύρῃ μέ μεθοδικότητα τό ὄχημα τοῦ ποιμαντικοῦ μόχθου. Σταθερή τακτική του, ἡ προσφυγή στή δεξαμενή τῶν «μετριοτήτων» καί τῶν «στιγματισμένων». Ἡ στελέχωσι τῶν ὑπηρεσιῶν του καί τοῦ περιβάλλοντός του μέ τοὺς «ἡμέτερους», πού ἔχουν δημόσια ἀμφισβητημένο τό ἥθος καί λιποβαρῇ τά ἐφόδια τῶν ἱκανοτήτων.

Ἐδῶσε μάχη σκληρή ὁ σημερινός προκαθήμενος, γιά νά κατακτήσῃ τήν πρώτη ἐκκλησιαστική ἔπαλξι. Ἐντιμη ἢ ἀνέντιμη, εἶναι πρόβλημα, πού θά τό διαλευκάνῃ ὁ ἀμερόληπτος μελετητής τῆς γκάμας τῶν παρασκηνιακῶν συναλλαγῶν. Γεγονός εἶναι, πῶς πέτυχε νά βρῖσκεται, τούτῃ τῇ στιγμῇ, ἐνθρονισμένος στήν ἐπίζηλη ἀρχιεπισκοπική καθέδρα. Στήν ὑπεύθυνη προεδρεία τῶν μηχανισμῶν διοικήσεως καί ὀργανώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος. Στή γεωγραφική περιοχῇ, πού διασταυρῶνονται τά δυνατά ρεύματα. Στό κέντρο τῶν φανερῶν καί ὑποχθόνιων ζυμώσεων. Καί στό ἐπίκεντρο τῶν πνευματικῶν καί τῶν κοινωνικῶν ἀναταράξεων. Μέσα σέ ἐπικίνδυνες ἱστορικές ἀνακατατάξεις,

πού ἀλλάζουν τή Βαλκανική γειτονία μας καί τόν πλανήτη ὁλόκληρο. Στά ἀντιρρίμια τῶν ἀνυπεράσπιστων ἐδαφῶν καί στά ἐρείπια τῶν ἐκφυλισμένων πολιτισμῶν.

Ὁ χρόνος, πού κύλησε ἀπό τήν ἐνθρόνισί του δέν εἶναι λίγος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συμπληρώνει, μέ ρυθμό γοργό, τό χρονικό τοῦ τρίτου ἐξαμήνου τῆς θητείας του. Πυκνή ἡ ἐκκλησιαστική καί ἡ κοσμική γραφῇ στή σελίδα τῆς ἐπικαιρότητας. Πρωτόγνωρα τά προβλήματα, πού συνωδοῦνται στίς συνειδήσεις μας καί περνοῦν, αὐτόματα, στήν εὐθύνη τῆς ἡγεσίας τοῦ σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μήτε ραστώνη δικαιολογεῖται, μήτε ἀλαζονικός φανφαρονισμός, μήτε προχειρότητα. Οἱ κρίσιμες περιστάσεις ἐπιβάλλουν ἐγρήγορσι στόν προκαθήμενο Ἱεράρχη καί στοὺς συλλειτουργοὺς του καί συνυπεύθυνους πλοηγούς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὁλκάδας. Ἐντιμη παράστασι καί διακονία, στά πλαίσια τῆς Εὐχαριστιακῆς Ἱερουργίας. Ἀνήσυχη καί ἀνύστακτη σκέψι. Σταθερή ὁδήγησι τοῦ ἱεροῦ σκάφους. Ὁραματισμό βραχυπρόθεσμο καί μακροπρόθεσμο. Ὁργάνωσι ἐπιτελείου, ἱκανοῦ νά συντονιστῇ στά μεγάλα ὁράματα τῆς ὑπεύθυνης ἡγεσίας καί νά ὑπηρετήσῃ μέ συνέπεια καί αὐτοθυσία τό λαό τοῦ Θεοῦ.

Σχέδια καί ὁράματα πέρασαν, σέ συσκευασία βιομηχανικῆς ὑπερπαραγωγῆς, ἀπό τίς στήλες τῶν ἐφημερίδων καί ἀπό τά παράθυρα τῶν τηλεο-

ράσεων κατά τόν πρώτο γύρο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς κούρσας τοῦ κ. Χριστοδούλου. Βομβαρδίστηκαν κυριολεκτικά οἱ δύο αἰσθήσεις μας, ἡ ὄρασι καί ἡ ἀκοή. Ἐπιτελεῖο, ὅμως, φορτισμένο μέ τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἱκανό νά μεταφράσῃ τοὺς σχεδιασμούς σέ πρᾶξι, δέν εἶδαμε νά συγκροτῆται. Οὔτε καί διαφαίνεται στὸν ὀρίζοντα ἡ ἀχνή πιθανότητα νά συγκροτηθῇ. Τά ράκη, πού μαζεύτηκαν, κυριολεκτικά ἀπὸ τὸ δρόμο, στοὺς διαδρόμους τῶν δυὸ ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, δέν εἶναι ἱκανά νά ἀποκρύψουν τὴ γυμνότητα. Δέν καλύπτουν τίς ἀναγκαῖες προδιαγραφές γιὰ ἓνα τόσο ὑπεύθυνο λειτουργήμα. Δέ διαθέτουν τὴν «καλὴ μαρτυρία» καί τὴν ἀπαραίτητη ὀργανωτικὴ ἱκανότητα. Μποροῦν νά ζητωκραυγάζουν σέ νυχθήμερη βάσι τὸν προκαθήμενο καί νά μεθοδεύουν λαϊκίστικες ἐμφανίσεις μέ ροδοπέταλα καί μέ ξύλινους ἐπαίνους. "Οχι, ὅμως καί νά ὀργανώνουν, σέ βάσι Ἀγιοπνευματικὴ καί Πατερικὴ, τὴν ποιμαντικὴ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας στὸ σύγχρονο κόσμο.

Ἡ εὐθύνη αὐτῆς τῆς παραλείψεως βαρύνει ἀποκλειστικά καί μόνο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Ἀντὶ νά ὀργανώσῃ ὁμάδα δουλειᾶς, ὠργάνωσε καμαρίλα. Ἀντὶ νά ἐπιλέξῃ τοὺς μετρημένους στὰ δάχτυλα, τοὺς εὐέλπιδες, μάζεψε γύρω του τοὺς «κόλακες». Τοὺς σπουδαρχίδες τῆς τρίτης καί τέταρτης διαλογῆς. Τοὺς «ὑποτακτικούς», πού διαθέτουν τὴν ἀρετὴ(!) τῆς «τυφλῆς ὑπακοῆς». Τίς μετριότητες, πού ἐναθρύνονται νά καθηλώνωνται, μέ ἀνοιχτό τὸ στόμα, στίς προσταγές

τοῦ ἀφέντη τους. Καί τοὺς προβληματικούς ρασοφόρους, πού προσέφυγαν στὸ μανδύα του, κατὰ τὰ εἰκοσιτέσσερα χρόνια τῆς παραμονῆς του στὴ Μητρόπολι Δημητριάδος, γιὰ νά ἀποκρύψουν τίς πομπές τους.

Τά πιστά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀναπνέουν στὸ ρυθμὸ τῆς ἀγωνίας γιὰ τὴν καθαρότητα καί γιὰ τὸ κύρος τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς Χριστιανωσύνης, περίμεναν δυναμικὰ ἀνοίγματα τοῦ νέου προκαθημένου. Νά ἀπλώσῃ ἐρευνητικὸ τὸ βλέμμα του καί νά στρατεύσῃ στὴν αὐλή του τοὺς ἀριστοὺς. Τοὺς λίγους σέ ἀριθμὸ, ἀλλὰ μεστοὺς σέ πνευματικὴ ὠρίμανσι καί σέ ὀργανωτικές ἱκανότητες. Αὐτοὺς, πού θά μπορούσαν νά καταδέσουν ὁράματα στὴν τράπεζα τῶν σύγχρονων προγραμματισμῶν καί νά μοχθήσουν μέ ἀνιδιοτέλεια γιὰ τὴ μεταφορὰ τους στὸ χάρτη τῆς ἐπικαιρότητας.

Εἶχε, ἂν ἤθελε, τὴ δυνατότητα, νά περιτρέξῃ τὸν αὐλόγυρο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς του καί τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καί νά ἀναζητήσῃ τοὺς χαρισματοῦχους καί τοὺς ἔντιμους. Δέν εἶναι πληθωρικὸ τὸ πολύτιμο ὕλικό. Ἀλλὰ καί δέν εἶναι τόσο σπάνιο, ὥστε νά ἀναγκαστῇ ὁ προκαθήμενος νά περιοριστῇ στὰ ἰζήματα. Θά μπορούσε νά καλέσῃ τοὺς καταξιωμένους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καί τοὺς λαϊκοὺς, πού, μαζί μέ τίς ἐιδικές ἱκανότητες, διαθέτουν καί τὴ μαρτυρία τοῦ πληρώματος. Νά συγκροτήσῃ μέ αὐτοὺς δυναμικὸ ἐπιτελεῖο. Νά ἐμπιστευτῇ τὰ μεγάλα προβλήματα στὴν κρίσι τους καί στὴν ἔμπνευσί τους. Νά τοὺς ἀναθέσῃ τὴ σύνταξι μελετῶν μέ θεολογικὴ ὑποδομὴ καί μέ κριτήρια ἀντλημένα ἀπὸ τὴν πολύτιμη καί

θεοφώτιστη έμπειρία τών Πατέρων. Καί νά τούς αφήση ελεύθερους στήν οικοδόμησι τών βραχυπρόθεσμων καί μακροπρόθεσμων προγραμμάτων του εκκλησιαστικού έργου.

Ο Άρχιεπίσκοπος δέν αποτόλμησε αυτό τό άνοιγμα. Στέγασε στό μέγαρο τής Άρχιεπισκοπής τούς δακτυλοδεικτούμενους πρόσφυγες, πού ο νέος ποιμενάρχης του Βόλου αναγκάστηκε νά τούς αποπέμψη, γιά νά καθαρίση τή Μητροπολιτική του αύλή καί νά προσφέρη, σάν πρώτο δώρο στό ποιμνίό του, τήν ανακούφισι. Οί φίλοι του Άρχιεπισκόπου διαμαρτυρήθηκαν γιά τό περιμάζεμα τών στιγματισμένων φυγάδων. Κάποιοι, κοντινοί του, διακινδύνευσαν νά ανοίξουν μέτωπο έναντίον τους καί έναντίον του Μακαριωτάτου προστάτη τους. Έκείνος έμεινε άμετάπειστος. Άγνόησε καί τίς ήπιες, αδελφικές συμβουλές καί τίς έντονες διαμαρτυρίες. Σχημάτισε τό έπιτελείο του από τούς παλιούς «ύποτακτικούς» του. Πού ξέρουν τά χούγια του. Καί πού καί αυτός γνωρίζει καί άξιοποιεί(!) τίς άδυναμίες τους.

Σ' αυτούς πρόσθεσε τούς αναγκαίους μαϊντανούς. Κάποια πρόσωπα από τήν παλιά άρχιεπισκοπική καμαρίλα. Έκείνους, πού έμφανίζονταν σάν παράγοντες κατά τήν περίοδο του Σεραφείμ καί άρμεγαν άχόρταγα τήν άγελάδα τών εκκλησιαστικών ταμείων. "Ισαμε «χθές» όλους αυτούς τούς δακτυλοδεικτούσε ο κ. Χριστόδουλος. Καί έδινε, μέ στόμφο, τή διαβεβαίωσι, πώς, μόλις πιάση στό χέρι τή σφραγίδα τής έξουσίας, θά τούς πετάξη έξω. Μερικοί από αυτούς, άκούγοντας τούς κεραυνούς τών άπειλών, έννοιωσαν νά έρχεται ή συντέλεια τής εύτυχίας τους.

Καί, φοβισμένοι, είχαν προσχωρήσει στό στρατόπεδο τών αντιπάλων του Χριστοδούλου. Διατηρούσαν τήν έλπίδα, ότι αν ανέβαιναν εκείνοι τά σκαλοπάτια του άρχιεπισκοπικού θρόνου, θά τούς πρόσφεραν καταφύγιο. Καί θά κατάφερναν νά διατηρήσουν τήν επαφή τους μέ τόν οικονομικό μαστό. Άλλά, μόλις έγινε ή εκλογή καί άναδείχθηκε προκαθήμενος ο κ. Χριστόδουλος, έκαναν καινούργια στροφή. Έσπευσαν νά δηλώσουν δουλική ύποταγή στό νέο προκαθήμενο. Καί νά κανοναρχήσουν τό τροπάριο τής κολακείας. Γιά νά πετύχουν τήν άλλαγή τής καταδικαστικής έτυμηγορίας. Καί νά μένουν στόν έσμό τών προνομιούχων.

Καί τό κατάφεραν. Οί καταχωρημένοι στόν κατάλογο τών προγραφών, προήχθησαν σέ έπιτελείς του νέου Άρχιεπισκόπου. Άκριβώς όπως καί πριν. Μέ τά ίδια προνόμια καί μέ τίς ίδιες άπολαβές.

Έτσι, ο Μακαριώτατος πλαισιώθηκε από μετριότητες. Από τά ράκη του ιερατικού ήθους. Καί από γλοιώδεις κόλακες. Αυτό είναι σήμερα τό έπιτελείο του. Καί αυτοί έχουν αναλάβει, προνομιακά, τή σύνταξι τής νέας σελίδας στήν εκκλησιαστική μας ιστορία.

Τό φαινόμενο είναι σημαδιακό. Καί προβληματίζει έντονα. Καί τούς εκκλησιαστικούς παράγοντες. Καί τό λαό.

Έκείνοι, πού δέν έντυπωσιάζονται από τίς φαντασμαγορικές δημόσιες εμφανίσεις του προκαθημένου, αλλά μελετούν σέ βάθος τά λόγια του καί τίς ένέργειές του, διακρίνουν τά αίτια τής κακής επιλογής τών συνεργατών του καί τή σώρευσι τών κολάκων εκεί, πού θά έπρεπε νά πρυτανεύη ή σοβαρότητα καί ή εύπρέπεια.

1. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος μαγεύεται μέ τήν κολακεία. Περιέρχεται σέ κατάστασι μέδης. Τό θυμίαμα τῶν ἐπαίνων τό ἀποδέχεται ὡς καταιξίωσι τῆς προσωπικότητάς του. Ὡς ἀναγνώρισι τῶν ἱκανοτήτων του καί ὡς ἐκούσια ὑποταγή στήν ἐξουσία του. Ἡ παραμικρή ἀμφισβήτησι τῶν προσόντων του καί τῆς δημοτικότητάς του τόν ἀναστατώνει καί τόν ἐκνευρίζει. Ἀντίθετα, ἡ συνεχής καῦσι θυμιάματος μπροστά στήν εἰδωλοποιημένη ἐξουσία του καί τό ἀσταμάτητο χειροκρότητα (ἔστω καί φτιαχτό) τόν εὐφραίνουν καί τόν τρέφουν. Μάζεψε, λοιπόν, γύρω του, αὐτούς, πού ἔχουν τή δεξιότητα νά κρατοῦν στό χέρι θυμιατήρι. Αὐτούς, πού σκύβουν τή ράχη τους εὐκολα. Αὐτούς, πού ἀνοίγουν τό στόμα σέ σχῆμα προσηλώσεως καί θαυμασμοῦ, ἀκόμα καί στά ἀνέκδοτα τῆς φτηνῆς εὐρηματικότητάς του.

2. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ἐπιδιώκει τήν ἀποκλειστικότητα στήν προβολή. Δέν παραχωρεῖ τό παράθυρο τῆς τηλεοράσεως σέ ἕνα ἀξιοκρατικό ἐπιτελεῖο. Δέν ἐπιτρέπει στά ἐπίλεκτα μέλη τῆς Ἱεραρχίας καί στούς χαρισματούχους κληρικούς νά ἐκδιπλώσουν στό λαό πρωτοβουλίες καί προγράμματα ἐκκλησιαστικῆς ἀναπτύξεως, πού δίνουν τό στίγμα ἐκλεπτισμένης θεολογικῆς παιδείας καί ἐξειδικευμένης καταρτίσεως. Τή δόξα τῆς πρωτιᾶς τήν ὑπολογίζει ὡς προσωπική του ἀμοιβή. Δέν τήν μοιράζει στούς συνεργάτες του. Γι' αὐτό ἀπέφυγε νά καλέσῃ πλάϊ του ἀναστήματα ψηλότερα, εὐρύτατης ἀποδοχῆς καί μέ περγαμηνές ἀναγνωρισμένες. Ἐπιστράτευσε τίς μετριότητες. Τούς χα-

μηλοῦς. Αὐτούς, πού δέ θά ὑπερκαλύψουν τό δικό του ἀνάστημα. Καί δέ θά φιλοκοσκινίσουν μήτε θά ἀμφισβητήσουν τά σχέδιά του. Στή δύσκολη στιγμή, δέ θά προβάλουν βέτο. Καί δέ θά μαγνητίσουν τήν προσοχή καί τήν ἐπιδοκιμασία τοῦ λαοῦ. Στίς ἐλάχιστες περιπτώσεις, πού ἀναγκάστηκε ἀπό τήν ἀδήριτη ἀνάγκη νά καλέσῃ σέ κάποια ἐπιτελική θέσι ἕνα ἀξιόλογο ἐκκλησιαστικό ἡγέτη ἢ ἕνα ἐπίλεκτο μέλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, δέν τοῦ παραχώρησε τήν προεδρική εὐθύνη. Τόν ἔβαλε ὑπό τή δική του ἐξουσία. Ὡς δεύτερο ἢ τρίτο παράγοντα τῆς ἀρμόδιας ἐπιτροπῆς. Ἐτσι, πού νά μήν προβάλλεται ἄμεσα. Καί νά μή σκιάζῃ τό πορτραῖτο τοῦ προκαθήμενου.

3. Ὑπάρχει καί μιά τρίτη αἰτία. Δέν ἀναμεταδίδεται, μυστικά, ὡς ὑποψία ἢ ὡς κηλίδα δυσφημιστική. Κυκλοφορεῖ ὡς ἔγκυρη πληροφορία. Ὡς διαπίστωσι προσώπων, πού γιά κάποια χρονική περίοδο στάθηκαν κοντά στόν κ. Χριστόδουλο καί κατέγραψαν, μέ ἀκρίβεια, τή δρᾶσι του καί τήν ἀντίδρασί του. Ἡ πληροφορία αὕτη πιστοποιεῖ, ὅτι ἡ μικρή ὁμάδα τῶν ἁμεσῶν συνεργατῶν, πού μετακινήθηκαν ἀπό τό Βόλο καί πλαισίωσαν τό διοικητικό μηχανισμό τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἶναι ἐκπαιδευμένη στήν ἄσκησι τῆς σιωπῆς. Δέ μεταφέρουν ἔξω ἀπό τό γραφεῖο καί τήν κατοικία τοῦ προκαθήμενου ὅσα ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ νά διατηρῇ καλυμμένα στή σκιά τῆς ἐχεμύθειας. Ὅχι μόνο τίς ὑπηρεσιακές διεργασίες. Ἀλλά καί τίς ἴντριγκες καί τίς ὑποχθόνιες κινήσεις τοῦ προῖσταμένου τους. Ὁ κ. Χριστόδουλος ἀνέχεται τίς δικές τους ἰδιορρυθμίες. Καί ἐκεῖνοι

Τά 25 χρόνια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας (*)

Ἡ εἰσήγησή μας ἀναφέρεται στά 25 χρόνια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας. Γιά τήν περίοδο αὐτή μπορεῖ νά ὁμιλῇ κανεῖς γιά μακρό χρόνο καί νά ἀποτυπώνη συναισθήματα πολύ θλιβερά. Ἀπό τή δική μας πλευρά θά προσπαθήσουμε νά εἰμεθα σύντομοι καί εἰ δυνατόν περιεκτικοί.

Ἀναφερόμαστε ἀρχικά στά γεγονότα. Τό 1959 διασπᾶται ἡ Διαρκής Ἱ. Σύνοδος, λόγω τοῦ μεταθετοῦ τῶν ἐπισκόπων-ἄλλοι ἦσαν «κατά» καί ἄλλοι «ὑπέρ»-. Ἐνεκα τούτου προκαλεῖται ἐπέμβαση τῆς Πολιτείας καί μέ τό Ν. 3932 περιορίζεται τό μεταθετό καί ἀνατίθεται

(*) Εἰσήγηση στήν ἡμερίδα τῆς 21 Ἰουνίου 1999.

σφραγίζουν ἐρμητικά τά χεῖλη τους καί δέν ἐπιτρέπουν νά διαρρεύσουν μυστικά, πού θά μειώσουν τήν ἀρχιεπισκοπική δημοτικότητα. Ἡ ἐπιστράτευσι ἄλλων προσώπων συνοδεύεται μέ τόν κίνδυνο νά σπάσῃ τό φράγμα τῆς σιωπῆς καί νά ξεχυθοῦν ἔξω ἀπό τό μέγαρο σκάνδαλα, ἱκανά νά τραυματίσουν θανάσιμα τό κύρος τοῦ σημερινοῦ προκαθημένου. Ἐνδεικτική ἡ συμπεριφορά τῆς «ομάδας τῶν μετρίων» μετά τήν ἔκρηξι τοῦ φοβεροῦ σκανδάλου τῆς πλαστογραφίας, πού ἔφεραν στή δημοσιότητα καί προώθησαν στίς εἰσαγγελικές ἀπόχες οἱ ἐκθέσεις τῶν ἀρμόδιων γραφολόγων. Ἀποφεύγουν νά μιλήσουν. Κρύβουν τά μυστικά. Καί προσπαθοῦν ἐναγώνια νά σπρώξουν τά ἐρωτηματικά τοῦ λαοῦ καί τῶν δημοσιογράφων στή χωματερή τῆς λησμοσύνης. Ἄν στόν κύκλο τῶν συνεργατῶν βρίσκονταν ἐλεύθεροι καί ἔντιμοι ἄνθρωποι, θά εἶχαν

στήν Ἱεραρχία ἡ δικαιοδοσία ἐκλογῆς ἐπισκόπων.

Τό 1962 συνέβη ἡ ἀτυχῆς ἀρχιεπισκοπική ἐκλογή τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ἰακώβου, πού προκάλεσε μέγα σκάνδαλο. Αὐτός ὑπό τήν ἀντίδραση τοῦ λαοῦ καί τοῦ τύπου ἐξαναγκάζεται σέ παραίτηση. Καί ἔτσι ἀπέφυγε τήν ἐκδίωξή του ὑπό τῆς Πολιτείας.

Ἡ κατάπτωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ὑπῆρξε ἀφάνταστα μεγάλη καί ἡ ἀνυποληψία τοῦ κλήρου ὀδυνηρή.

Τό 1965, ὕστερα ἀπό πενταετῇ ἀποχή ἀρχιερατικῶν ἐκλογῶν καί τῇ δημιουργίᾳ 15 χηρευουσῶν Μητροπόλεων, συνέρχεται ἡ

ἀντιδράσει δυναμικά καί θά εἶχαν φέρει στή δημοσιότητα τόν ὑπόλογο τῆς πλαστογραφίας καί τά ντοκουμέντα τῆς αἰσχύνῃς. Καί εἶναι βέβαιο, πώς μιά τέτοια ἀποκάλυψι, ἂν γλιστροῦσε ἀπό τό δεσμωτήριο τῆς σιωπῆς, θά ὠδηγοῦσε τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ἤ σέ παραίτησι ἤ σέ καθαίρεσι.

Ἐτσι διαγράφεται ἡ κατάστασι. Καί ἔτσι ψηλαφεῖται καί προσδιορίζεται ἡ «Ἀχίλλειος πτέρνα» τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Δέσμιος τῶν προσώπων καί τῶν προσωπικῶν του ἀδυναμιῶν, δέν ἔχει τήν εὐχέρεια νά ἀνοιχτῇ σέ σάλπισμα ἐπιστρατεύσεως τῶν ἀξίων καί τῶν ἁγίων. Δουλεύει μέ τή σκουριασμένη μηχανή τῶν ὑποτελῶν του. Καί τῇ διαφημίζει ὡς πρώτης ἐπιλογῆς καί ὡς σύμμετρης μέ τίς διογκωμένες ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Σύνοδος της Ίεραρχίας για εκλογές. Προηγούμενως, εξ αιτίας πιέσεων των ενδιαφερομένων, η Πολιτεία λόγω κρίσεως πού διήρχετο, έδωσε τήν συγκατάθεσή της γιά τήν επαναφορά του μεταθετού των επισκόπων καί εξέδωσε τήν 184/21-10-1965 σχετική πράξη του Ύπουργικού Συμβουλίου. Τήν ανωτέρω πράξη προσέβαλε στό Συμβούλιο της Έπικρατείας ό Μητροπολίτης Έλευθερουπόλεως Άμβρόσιος καί τήν κατέστησε άνενεργό. Παρά ταύτα καί παρά τήν αντίθεση του Άρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, ή πλειοψηφία της Ίεραρχίας άπήτησε εκλογές καί μεταθέσεις Μητροπολιτών. Αύτές έγιναν καί ή Πολιτεία τίς θεώρησε παράνομες.

Μετά ένα χρόνο έγινε ό Ν 4589/66 μέ τόν όποιο νομιμοποιούνται οί νέοι Μητροπολίτες, αλλά εισάγεται καί όριο ήλικίας γιά τήν άποχώρηση των Άρχιερέων μέ εξαίρεση τόν Άρχιεπίσκοπο.

Γενικά, ή κατάσταση των εκκλησιαστικών πραγμάτων κατά τήν περίοδο 1959-67 δέν είναι καλή. Ύπάρχουν πολλά σκάνδαλα, καί τό κύρος του Ιερατείου στό λαό έχει πέσει πολύ.

Κοινό αίτημα είναι ή άλλαγή, ή διόρθωση της καταστάσεως αυτής...

Ή συγκροτηθεΐσα Άριστίνοδη Σύνοδος του 1967 εξέλεξε Άρχιεπίσκοπο Άθηνών καί Πρόεδρο της Ίερᾶς Συνόδου τόν Άρχιμανδρίτη Ίερώνυμο Κοτσώνη, Πρωθιερέα των Άνακτόρων καί καθηγητή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, καί στή συνέχεια επλήρωσε τίς κενές θέσεις Μητροπολιτών μέ διακεκριμένους ως επί τό πλεΐστον κληρικούς. Οί Άπριλιανοί προώριζαν γιά Άρχιεπίσκοπο τό Μητροπολίτη Καστοριάς Δωρόθεο, αλλά εξέφρασαν άργά τήν επιθυμία τους, αφού ή Ίερά Σύνοδος είχε τελειώσει τήν εκλογή.

Ό νέος Άρχιεπίσκοπος μαζί μέ τούς συνεργάτες του παρουσίασε μία έντυπωσιακή δραστηριότητα τόσο σέ ποιμαντικό, όσο καί σέ συνοδικό επίπεδο. Στό πρώτο προέτρεξε της εποχής του καί έγιναν πράγματα πού άλλοι φορεΐς της έλληνικής κοινωνίας τά μιμήθηκαν μετά από αρκετά χρόνια. Στό δεύτερο τά πράγματα ήταν δυσκολότερα, γιατί υπήρχε άφανής σύγκρουση μέ τά οργανωμένα συμφέροντα. Ό

άναγνώστης του βιβλίου «τό δράμα ενός Άρχιεπισκόπου» κατανοεί τά εμπόδια. Ός πρós τό πρόβλημα της καθάρσεως του κλήρου σημειώθηκε σημαντική πρόοδος μέ άποτέλεσμα νά περιορισθούν πολύ τά σκάνδαλα των ιερωμένων καί ή κοινή γνώμη γρήγορα νά μεταβληθεΐ υπέρ της Έκκλησίας καί των λειτουργών της. Σέ κάποιους Άρχιερεΐς γιά τούς όποιους υπήρχε φάκελλος μέ κατηγορίες, τούς υπεδείχθη νά παραιτηθούν, σέ μερικούς έγιναν καί άνακρίσεις καί δύο τελικά έφθασαν στό δικαστήριο. Καί από αυτούς ό πρώην Άθηνών Ιάκωβος, πού δέν ήταν πιά Μητροπολίτης, αλλά Πρόεδρος Άττικής, ίσως έπρεπε νά άπομακρυνθεΐ μέ νόμο καί όχι μέ δικαστική άπόφαση.

Οί παραιτηθέντες κατά τήν περίοδο της Άρχιεπισκοπίας του Ίερωνύμου επεκαλέστησαν λόγους υγείας ή γήρατος. Ύπῆρξαν δέ καί μερικοί, πού άπομακρύνθηκαν νομοθετικά μέ τό όριο ήλικίας. Μερικοί από τούς άπομακρυνθέντας, άδιαφορώντας γιά τίς κατηγορίες πού τούς βάραιναν, ήθελαν νά επανέλθουν στήν ενεργό υπηρεσία καί άναζητούσαν εύκαιρία. (Πρέπει νά σημειωθεΐ ούτε καί ό Σεραφεΐμ έτόλμησε νά τούς επαναφέρει).

Στό τέλος του έτους 1973 παραιτήθηκε ό Άρχιεπίσκοπος Ίερώνυμος. Τότε, ευνοούμενος στους άσχοούντες τήν κρατική έξουσία ήταν ό Μητροπολίτης Ίωαννίνων Σεραφεΐμ, πού εκτός από τήν εύνοια αυτή δέν διέθετε κανένα άλλο προσόν πού νά τόν διακρίνει (θετικά). Γι' αυτό χρειάστηκε μεθόδευση της εκλογής καί άγνοήθηκε ή Σύνοδος της Ίεραρχίας, πού προέβλεπε ή κειμένη νομοθεσία. Έτσι εκδόθηκε ή Σ.Π. 3/1974 μέ τήν όποία ή αυθαίρεσία κορυφώθηκε. Ό νομοθέτης κάνοντας κατάχρηση έξουσίας όνόμασε τούς μισούς σχεδόν Ίεράρχες άντικανονικούς αυθαίρετως, καί απέκλεισε από τή Σύνοδο τούς περισσότερους Μητροπολίτες. Καί από τούς 67 έν ενεργεία Ίεράρχες αποκλείσθηκαν οί 35 καί παρέμειναν σ' αυτή μόνο 32. Τήν όνόμασε δέ Σύνοδο της Ίεραρχίας, ενώ πρόκειται γιά μία Πολυμελή Άριστίνοδη Σύνοδο, όπως έγινε καί στό παρελθόν πού τήν όνόμασαν μείζονα Σύνοδο. Ή Σ.Π. 3/1974, πλήν της εκλογής του ευνοούμενου των κρατούντων

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ τοῦ ἀπὸ Ἰωαννίνων, προέβλεπε μέ ἀνατροπή τοῦ κανονικοῦ Δικαίου καί τήν κρίση τῆς κανονικότητος καί τῆς θέσεως ἐκτός τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐκτός αὐτῆς Μητροπολιτῶν, ἀλλά καί τή θέση ὅλων τῶν ἱεραρχῶν, ἀφοῦ ὑπῆρχε ἡ ἀόριστη διάταξη ὅτι ὅποιος διαταράσσει τήν εἰρήνην καί τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καταδικάζεται μέ ἀπόφαση αὐτῆς τῆς Συνόδου σέ ἔκπτωση ἀπὸ τό θρόνον καί δέν ὑπάρχει κανένα ἔνδικο μέσο προσφυγῆς σέ ἐκκλησιαστική καί πολιτική ἀρχή ἢ δικαστήριον. Διατάραξη τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐνότητος ἔθεωρεῖτο καί ἡ διαφωνία καί ἡ κριτική κατὰ τῶν πράξεων τῆς διοικήσεως ἢ καλύτερα ἡ διαφωνία ἀποτελοῦσε αἰτία γιά ἐξόντωση τῶν ἀνεπιθύμητων. Οἱ φίλοι τῶν Συντακτικῶν Πράξεων 3/1974 καί 7/1974 δημιουργήσαν μιά παραφιλολογία καί θεωροῦσαν ἀντικανονικούς ὅσους ἐξελέγησαν ἀπὸ τήν Ἀριστίνδην Σύνοδο τοῦ 1967 καί ἀπὸ τή διάδοχη αὐτῆς. Ἀλλά Ἀριστίνδην καί Ἡμιαριστίνδην Συνόδους ἡ Ἐκκλησία γνώρισε πολλές καί πολλοί Ἱεράρχες μετεῖχαν σ' αὐτές ἢ προῆλθαν ἀπ' αὐτές. Ἀκόμη καί ἡ Σύνοδος τῶν Σ.Π. τοῦ 1974 ἦταν καί αὐτή μιά πολυμελὴς Ἀριστίνδην Σύνοδος. Ἀλλά μερικά παλαιά μέλη της, οἱ Καλαβρύτων Γεώργιος, Πειραιῶς Χρυσόστομος, Μυτιλήνης Ἰάκωβος εἶχαν τήν προαγωγή τους σέ Ἐπίσκοπο ἀπὸ Ἀριστίνδην Σύνοδο. Αὐθαίρεσία, ἀπάτη καί σύγχυση γιά νά γίνει ἡ δουλειά τους. Τά ἴδια καί χειρότερα προέβλεπε ἡ Σ.Π. 7/1974 πού ἐκδόθηκε πρὸς συμπλήρωση τῆς 3/1974 Σ.Π...

Μέ εἰσήγησή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καί ἀπόφαση τῆς Συνόδου, χωρίς ἀπαγγελία κατηγορίας, ἀνακρίσεις, μάρτυρες καί χωρίς ἀπολογία καί χωρίς κἂν τήν παρουσία τῶν ὑποδίκων καταδικάσθηκαν σέ ἔκπτωση ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες ἐκ τῶν ὁποίων δύο προῖερωνυμικοί. Αὐτοὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀμέσως καί στίς θέσεις τους ἐξελέγησαν μοιχεπιβάτες, χωρίς νά ἐπιτραπεῖ ἀπὸ τήν Κυβέρνηση ἡ ἐπάνοδος παλαιῶν. Ἀπὸ τοὺς ζῶντες τότε προκατόχους τῶν διωχθέντων δύο ἦταν οἱ καταδικασθέντες μέ τό Νόμο 214/1967 καί τρεῖς παραιτηθέντες. Ἐάν αὐτοὶ ἔφυγαν ἀδίκως ἔπρεπε νά δικαιωθοῦν,

ἀλλά αὐτό δέν συνέβη. Ἀντίθετα, στίς Μητροπόλεις τους τοποθετήθηκαν νέοι, διότι ἡ νέα ἐκκλησιαστική κατάσταση δέν φαίνεται νά τοὺς ἔκρινε ἱκανοὺς γιά ἐπάνοδο. Φρόντισε νά τοποθετήσῃ ἀνθρώπους ἀφοσιωμένους στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ. Ἄρα δέν ἦταν θέμα ἀδίκου διώξεως, ἀλλὰ θέμα τακτοποιήσεως ἡμετέρων.

Ἔτσι τό Ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα πού φαινόταν ὅτι ἐπὶ Ἱερωνύμου ἔβαινε πρὸς ἄμβλυση, τώρα περιῆλθε σέ ὄξυνση. Οἱ καταδικασθέντες προσέφυγαν σέ ἐκκλησιαστικές καί πολιτικές ἀρχές καί δικαστήρια, ἀλλὰ δέν ἐκρίθησαν, γιατί οἱ Σ.Π. ἀπαγόρευαν τήν προσφυγή καίτοι εἶχε ἀποκατασταθεῖ ἡ δημοκρατία.

Ἀπὸ τό θέρος τοῦ 1974 ἀρχίζει ἕνας ἀγώνας γιά τή δικαίωση τῶν ἐκπτώτων, ἀλλὰ ὅσες προσπάθειες γίνονται, δέν τελεσφοροῦν. Καί στὸν μὲν ἐκκλησιαστικὸ χῶρον ὅταν οἱ προσπάθειες προχωροῦν τορπιλίζονται ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ. Στό δέ πολιτικὸ κάθε πρόοδος στό θέμα ναυαγεῖ σάν νά ὑπάρχει κάποιον ἄρατο χέρι πού ἐμποδίζει καί ἀνατρέπει. Τέλος, τό 1988 καί 1990, μέ διατάξεις γενικές, πού ἀφοροῦν σέ ἀποκατάσταση διωχθέντων (Ν. 1816/1988, ἄρθρο 15 καί 1877/1990) Ἑλλήνων πολιτῶν λειτουργῶν τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀνοίγει ὁ δρόμος πρὸς τό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας στό ὁποῖο προσφεύγουν οἱ 11 διωκόμενοι Ἱεράρχες. Τελικὰ γίνεται ἡ δίκη στίς 26-4-1990 μέ παραίτηση τοῦ νομικοῦ συμβούλου τῆς Ἐκκλησίας. Δημοσιεύεται δέ ἡ ἀπόφαση τοῦ Σ.τ.Ε., μέ τήν ὁποία δικαιώνονται οἱ 11 προσφεύγοντες, στίς 30-10-1990. Ἡ ἀπόφαση κοινοποιήθηκε ἀρμοδίως, ἀλλὰ οὔτε ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας θέλησε νά τήν ἐφαρμόσει, οὔτε ἡ Πολιτεία μέ τοὺς Ὑπουργοὺς Παιδείας Κοντογιαννόπουλο καί Σουφλιά.

Ἀπὸ τή μεριά τῆς Ἐκκλησίας ἔγιναν ἐπιτροπές γιά τό θέμα πού δέν μπορούσαν ἢ καλύτερα δέν ἤθελαν νά τό λύσουν καί τελικὰ συνέρχεται ἡ Ἱεραρχία τό Μάρτιο τοῦ 1991. Ἐνῶ τά πράγματα προχωροῦσαν θετικά, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διέλυσε τή Σύνοδο. Οἱ δικαιωθέντες Ἱεράρχες πού μέ ἀπαίτηση τῶν ποιμνίων τους λειτούργησαν ἐπισήμως σέ ναοὺς τῆς δικαιοδοσίας τους κηρύχθηκαν ὑπὸ δίωξη ἀπὸ τήν Ἱερά Σύνοδο.

Νέα περιπλοκή παρουσιάζει τό θέμα μέ τή σύσταση προσωποπαγών Μητροπόλεων. Καί συγκεκριμένα έπειδή οί 4 άπό τούς 12 διωχθέντες Ίεράρχες είχαν κοιμηθεΐ, τό πρόβλημα περιορίσθηκε στους 8 άπό τούς όποιους οί 2 (Διδυμοτείχου Κωνσταντίνος καί Άλεξανδρουπόλεως Κωνσταντίνος) γέροι καί άσθενείς, πείσθηκαν ή παρεκλήθησαν νά παραιτηθοῦν. Άπό τούς 6 πού άπέμειναν ένας τοποθετήθηκε σέ άλλη χηρεύουσα Μητρόπολη, δηλαδή μετατέθηκε καί δύο σέ προσωποπαγείς. Καί οί τρεΐς τελευταΐοι, έπειδή έκκρεμούσαν προσφυγές στό Σ.τ.Ε. παρέμειναν σέ έκκρεμότητα. Τό Σεπτέμβριο τοῦ 1991 άκολούθησε σειρά δικαστικών άποφάσεων, πού άνέτρεπαν τούς προσωρινούς τοποτηρητές τής Μητροπόλεως Λαρίσης. Γι' αυτό ό κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης αὐτῆς μακαριστός Θεολόγος έτέθη σέ διαθεσιμότητα μέ τό Νόμο 1551/1983, τό γνωστό ως νόμο Κακλαμάνη. Τότε αὐτός έκανε χρήση τῶν άποφάσεων τοῦ Σ.τ.Ε. καί υπό τήν πίεση τοῦ πιστοῦ λαοῦ γνώρισε στίς άρμόδιες άρχές καί τήν Ίερά Σύνοδο, ότι άναλαμβάνει τά καθήκοντά του καί επανεγκαταστάθηκε στό Ίπισκοπεΐο. Ή Ίερά Σύνοδος παραπέμπει αὐτόν στό Πρωτοβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριό όπου σέρνεται στίς 12-1-1993 άσθενής καί σέ δίχη παρωδία καταδικάζεται σέ δεκαετή άργία. Ό καταδικασθείς Ίεράρχης υπέβαλε έφεση στό Δευτεροβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριό (πού άκόμη δέν εκδικάσθηκε) καί προσφυγή στό Σ.τ.Ε. όπου δικαιώθηκε άπό τήν Όλομέλεια αὐτοῦ μέ τήν περιφημη άπόφαση 1028/1993.

Λίγες ήμέρες μετά τήν άπόφαση αὐτή κοιμήθηκε ό Μητροπολίτης Δωρόθεος καί ό δικαιωθείς Μητροπολίτης Άττικής καί Μεγαρίδος γνωστοποιώντας στίς άρμόδιες άρχές τή δικαίωσή του άνέλαβε τά καθήκοντά του εγκατασταθείς στό Ίπισκοπεΐο. Σέ λίγες ήμέρες ή Ίερά Σύνοδος παρανομοῦσα καί μή σεβομένη τήν άπόφαση τοῦ Σ.τ.Ε. άντέδρασε καί ώρισε τοποτηρητή τόν Βαρθολομαΐο Κατσούρη στήν Μητρόπολη Άττικής. Συνεκάλεσε ό Αρχιεπίσκοπος Σεραφεΐμ τήν Ίεραρχία στίς 15-7-1993 μέ τό θέμα τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν καί σ' αὐτήν οί Ίεράρχες τάχθηκαν υπέρ τῆς άποκαταστάσε-

ως αὐτῶν. Ό Αρχιεπίσκοπος διέκοψε τή συνεδρίαση καί μετά άπό τό διάλειμμα πρότεινε ό Ίδιος τήν τοποθέτησή τους σέ προσωποπαγείς Μητροπόλεις. Ή πλειοψηφία δέχθηκε τήν πρόταση αὐτή γιατί άλλιῶς, σύμφωνα με τήν πρόταση τοῦ Σεραφεΐμ, θά θεωροῦντο καθαιρετέοι. Ή άποδοχή θά έπρεπε νά γίνει έντός μηνός.

Ό Μητροπολίτης Άττικής καί Μεγαρίδος Νικόδημος προσέφυγε στό Σ.τ.Ε. κατά τοῦ διορισμοῦ τοποτηρητή στή Μητρόπολη καί μέ άπόφαση τῆς έπιτροπῆς άναστολῶν δικαιώθηκε. Παρά ταῦτα όμως ό άπορριφθείς τοποτηρητής μέ δύο άλλους Μητροπολίτες, παρά τήν άπόφαση τοῦ Δικαστηρίου, πήγαν νωρίς νά τελέσουν έσπερινό στόν πανηγυρίζοντα Ναό τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος στό Κεφαλάρι Κηφισιάς, ένῶ επρόκειτο νά ιεουργήσει ό κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης καί κλειδῶσαν τίς θύρες τοῦ Ναοῦ γιά νά τόν έμποδίσουν. Ό λαός άνοιξε τίς θύρες. Καί ὅπως έγινε γνωστό αὐτά ήταν σκηνοθετημένα άπό τούς έχθρούς τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου γιά νά ένοχοποιήσουν τόν Μητροπολίτη κ. Νικόδημο. Μέ άφορμή αὐτά ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος, λειτουργοῦσα ως ληστρική, κατά πλειοψηφία, στίς 10 Αὐγούστου 1993 επέβαλε στους 3 Μητροπολίτες τό «Ίπιτίμιο τῆς άκοινωνησίας» μέ σκοπό τόν εκβιασμό νά άποδεχθοῦν τίς προσωποπαγείς Μητροπόλεις, ένῶ άκόμη δέν είχε εκπνεύσει ή όρισθεΐσα προθεσμία καί νά μήν άναγνωρίσει ό Αρχιεπίσκοπος Σεραφεΐμ τήν καταδίκη τῶν γεγονότων τοῦ 1974...

Τόν Άπρίλιο τοῦ 1994 ή Κυβέρνηση αὐθαίρετως καί κατά τήν όμολογία τοῦ τότε Υπουργοῦ Παιδείας μέ «έντολή άνωθεν» έξέδωσε άνακλητικά διατάγματα κατά τοῦ διορισμοῦ τῶν 3 Μητροπολιτῶν καί έδωσε τή δυνατότητα εκλογῆς καί δευτέρας σειρᾶς μοιχεπιβατῶν. Παρά τήν πρόσκαιρη μή νομιμοποίηση τῶν τελευταίων, αὐτοί χειροτονήθηκαν ή μετατέθηκαν καί μάλιστα μέ τήν προστασία Υπουργῶν, Άστυνομίας καί άλλων κρατικῶν υπευθύνων. Τέλος δέ τό 1996 τό Σ.τ.Ε. μέ άπόφαση τῆς Όλομελείας του, «τῇ καταφόρῳ πιέσει» τοῦ Προέδρου αὐτῆς, ανατρέποντας τή νομολογία του καί παρά τίς δεκάδες προηγούμενες

Ο «ΞΥΛΙΝΟΣ» ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Στόν καθημερινό τύπο μεταφέρθηκαν πρίν από καιρό άποσπάσματα από όμιλία του 'Αρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου σέ πανηγυρίζοντα 'Ιερό Ναό του Χαλανδρίου. 'Αναφέρεται χαρακτηριστικά σέ ένα από τά δημοσιεύματα αὐτά, κατά λέξη: «Γιά τόν κενό καί ξύλινο λόγο τῶν πολιτικῶν μίλησε χθές ὁ 'Αρχιεπίσκοπος 'Αθηνῶν κ. Χριστόδουλος... 'Εμεῖς (εἶπε), μιλοῦμε μέ τή γλώσσα τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀνθρώπινη... 'Εμεῖς δέν ἔχουμε καμία σχέση μέ ὅσα στερεότυπα καί ξύλινα λόγια εἰπώνονται ἀπό ἄλλους φορεῖς ἔξω ἀπό τήν 'Εκκλησία...».

Εὐστοχη καί ὀρθή, κατ' ἀρχήν, ἡ παραπάνω ἐπισήμανση. Γιατί πράγματι κοινή εἶναι ἡ διαπίστωση, ὅτι ὁ πολιτικός λόγος, καί παλαιότερα καί

στῆς ἡμέρες μας, κινεῖται κυρίως στό χωρὸ τοῦ ἐντυπωσιασμοῦ καί τῶν συνθημάτων, ἀποβλέπει στήν ἐξυπηρέτηση πρόσκαιρων μικροκομματικῶν συμφερόντων καί στήν ἱκανοποίηση ἰδιοτελῶν ἐπιδιώξεων καί συνεπῶς στερεῖται ἐν πολλοῖς συνέπειας καί εἰλικρίνειας.

'Ο λόγος, ὅμως, τῆς 'Εκκλησίας δέν εἶναι, δέν πρέπει νά εἶναι «ξύλινος». Τουναντίον μάλιστα ἐπιβάλλεται νά εἶναι ἀληθινός, καθαρός καί κρυστάλλινος. 'Εξω καί μακριά ἀπό κάθε εἶδους σκοπιμότητες, ἰδιοτελείες, ἐξαρτήσεις καί διαπλοκές. Νά εἶναι λόγος εὐθύς, εὐαγγελικός καί πατερικός. "Οχι ἐπιτηδευμένο προϊόν τῆς σκέψεως, ἀλλά περῖσσευμα καρδιάς. Καί κάτι παραπάνω. "Ενα τέτοιο λόγο, γιά νά μὴν καταλήγει σέ «ξύλινο λόγο», πρέπει ἀπαραιτήτως νά τόν χαρακτηρίζει καί νά

ὑπὲρ τῶν 3 ἀποφάσεις του, μέ ὀριακή πλειοψηφία, ἔκρινε τό θέμα τοῦ «'Επιτιμίου» πνευματικό καί θεώρησε τόν ἑαυτό του ἀναρμόδιο νά δικάσει. Καί ἔτσι ἀπέρριψε τίς αἰτήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων. 'Ο μαρτυρικός Μητροπολίτης Θεολόγος κοιμήθηκε μετὰ ἀπό λίγο (30-7-96) ἀφοῦ εἶχε πληροφορηθεῖ τήν ἐπαίσχυντη ἀπόφαση. Κατά τοῦ Μητροπολίτου 'Αττικῆς καί Μεγαρίδος σχεδιάσθηκε ἡ ἔξωσή του ἀπό τό 'Επισκοπεῖο (25-9-96) κατά τρόπο γκαγκστερικό ἀπό τίς δυνάμεις τοῦ σκότους, τοὺς ἐχθροὺς τῆς 'Εκκλησίας μας. "Αλλες δέ προσπάθειες τούτων στά ἑλληνικά δικαστήρια, παρά τήν ἀναγνώριση ἀπὸ τό 'Ανώτατο Δικαστήριον κακοδικίας, ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς 'Ολομελείας τοῦ Σ.τ.Ε. δέν ἦταν ἀδιάβλητη, δέν τελεσφόρησαν.

'Ο νέος 'Αρχιεπίσκοπος, προφανῶς «δέσμιος» τῶν «ὑποχρεώσεων» του καί τῶν «στη-

ριγμάτων» του, δέν ἐνήργησε, ὅπως θά ἔπρεπε, γιά τήν ἀποκατάσταση τῶν 2 Μητροπολιτῶν. Εἰσηγήθηκε τό 1998 στή Διοική 'Ιερά Σύνοδο τήν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου» πού ὁ ἴδιος εἶχε καταδικάσει κατά τήν ἐπιβολή του, ἀπὸ τότε καί μετὰ καί ὑπὸ τήν ἔγκριση τῆς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας. 'Η τελευταία, ὡς γνωστόν, τόν περασμένο 'Οκτώβριο (1998) μέ μυστική ψηφοφορία ἀπέρριψε κατά πλειοψηφία τήν ἄρση τοῦ «ἐπιτιμίου».

Καί ἐρωτοῦμε ἂν ἡ 'Ιεραρχία τῆς 'Ελλάδος ἀκολουθεῖ τήν ὁδὸ τῆς δικαιοσύνης; "Αν ὅχι, πῶς θέλει νά καθοδηγεῖ τό λαὸ τοῦ Θεοῦ, τῇ στιγμῇ, πού ἡ ἴδια ποδοπατεῖ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ Νόμου: «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς»;

ΚΩΝ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ

τόν σφραγίζει απόλυτη ειλικρίνεια και σταθερή συνέπεια. Και τό τελευταίο αυτό αποτελεί τήν είδοποιό διαφορά του εκκλησιαστικού λόγου.

Δυστυχώς, δέν θά είμεθα ειλικρίνεις, άν δεχθούμε ότι τέτοιες ποιότητας λόγος προσφέρεται σήμερα στό ποίμνιο από τήν εκκλησιαστική του ήγεςία. Άντί αυτού του καθαρού και ανόθευτου λόγου, του αποστολικού και πατερικού, διαπιστώνουμε και στό χώρο της διοικήσεως της Έκκλησίας προσφορά «ξύλινου» λόγου.

Γιατί, ένω ό καθαρός εκκλησιαστικός λόγος προϋποθέτει και άξιώνει απόλυτη συνέπεια λόγων και πράξεων...

ΠΩΣ μπορεί νά δεχθεί κανείς, άντί του σοβαρού θεολογικού λόγου, νά άκούονται από τό στόμα των πνευματικών του ήγετών φθηνές κοσμικού χαρακτήρα εξαγγελίες και εύτράπελα άνέκδοτα στερούμενα σοβαρότητας, μέ μοναδική επιδίωξη τήν προσωπική προβολή και τή λαϊκή επιδοκιμασία, όπως αυτά άποτυπώνονται στους δείκτες άμφιβόλου ποιότητας και προελεύσεως δημοσκοπήσεων και τήν πυκνότητα των χειροκροτημάτων;

ΠΩΣ μπορεί νά εξηγήσει κανείς τήν προκλητική άδιαφορία και άπραξία της διοικήσεως της Έκκλησίας, για όσα άποτελούν θλιβερό θέαμα στις τηλεοράσεις και καθημερινό σχεδόν άνάγνωσμα στις έφημερίδες και άναφέρονται σέ οικονομικά σκάνδαλα και άλλες περίεργες κοσμικές συμπεριφορές άνώτατων και άνώτερων κληρικών, πού επισήμως καταγγέλλονται και τήν Έερά Σύνοδο;

ΠΩΣ είναι δυνατόν ό εύσεβής λαός μας νά δεχθεί ως δείγμα όρθόδοξης συνέπειας, από τό ένα μέρος νά κηρύσσεται άκτημοσύνη των Έπισκόπων και από τό άλλο μέρος νά έρχονται στή δημοσιότητα από τίς στήλες των έφημερίδων περιπτώσεις άνώτατων κληρικών μέ όχι εύκαταφρόνητη άτομική περιουσία;

ΠΩΣ μπορεί νά μή χαρακτηρίσει κανείς ως «ξύλινο» τό λόγο της ήγεςίας της Έκκλησίας, ή όποία, παρά τίς μεγαλοστομίες και τά άνθρωπιστικά κηρύγματα προς πάσα κατεύθυνση, προς «τους έγγύς και τους μακράν», άνέχεται και συντηρεί επί ένα τέταρτο αιώνας τίς τραγικές άντικανονικότητες και τά έγκληματικά σφάλματα του παρελθόντος,

τά όποια τόσο τραυμάτισαν και ταλαιπώρησαν τό Σώμα της Έκκλησίας και τά όποια «έλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ» διαπράχθηκαν σέ βάρος των «Δώδεκα» άξιων και έντιμων Μητροπολιτών, των όποίων μοναδικό παράπτωμα ύπήρξε, όχι ή διεκδίκηση τίτλων και άξιωμάτων, αλλά ή άυστηρή και άτаланτευτη προσήλωση στήν άκριβῆ εφαρμογή των Έερών Κανόνων και ή έμμονή τους στή συνεπή τήρηση της εκκλησιαστικής τάξεως; Και διερωτάται κανείς. Συνάδουν όλα αυτά προς τό πνεύμα δικαιοσύνης και προς τήν «πρώτη» και «μεγάλη» έντολή της άγάπης, πού άποτελούν τά θεμέλια του εύαγγελικού λόγου;

ΠΩΣ νά έρμηνεύσει κανείς τό γεγονός, ότι, ένω διακηρύσσονται πρωτόγνωρες άντιευαγγελικές θεωρίες, τά διοικητικά όργανα της Έκκλησίας παραβλέπουν τίς σοβαρές και όλέθριες επιπτώσεις των καινοφανών αυτών θεωριών ειδικά για τους νέους μας και παρέχουν στους έμπνευστές τους άφεση άμαρτιών;

ΠΩΣ είναι δυνατόν νά άνέχεται και νά μήν επαναστατεί τό Σώμα της Έραρχίας, όταν επισήμως καταγγέλλεται ότι ή εκλογή Μητροπολίτη είναι, σύμφωνα μέ έπίσημη γραφολογική πιστοποίηση, προϊόν πλαστογραφίας και νά μή θεωρεί τήν έέργεια αυτή εύθεία καθύβριση του Άγίου Πνεύματος;

* * *

Αυτά τά άντιπαρέχεται χωρίς άπαντήσεις ό Μακαριώτατος στίς πολλές όμιλίες κατά τίς άδιάκοπες περιοδείες και έπισκέψεις του σέ πανηγύρεις και τελετές ανά τήν επικράτεια και περιορίζεται σέ έκεινα μόνο, τά όποια άπαγγέλλονται επί του ασφαλούς και χωρίς προσωπικό κόστος και τά όποια ως συνθήματα προκαλούν τή λαϊκή επιδοκιμασία και τά προσφιλή μας χειροκροτήματα.

Όλα όμως αυτά, και άλλα πολλά, μαρτυρούν άνακολουθία λόγων και πράξεων και δίνουν τό σίγμα ότι αυτού του είδους και αυτής της ποιότητας ό λόγος των ήγετών της Έκκλησίας στερείται συνέπειας και ειλικρίνειας. Είναι ό λόγος πού κινείται, λίγο πολύ, στά ίδια πλαίσια πού κινείται και ό λόγος των πολιτικών. Και αυτών των τελευταίων τό λόγο ό Μακαριώτατος χαρακτήρισε ως «ΞΥΛΙΝΟ».

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΡΗΠΕΣ

ΔΕΣΠΟΤΑΔΕΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΙ

Τόν κούρδισα τόν παπα-Γιώργη. Ήμουν αέγώ σκασμένος. Καί ήθελα νά έκτονωθώ. Νά βγάλω άπό μέσα μου τή σκασίλα. Τήν άντίδρασι, πού νοιώθω γιά τούς δεσποτάδες. Πού ύποχρεώνουν έμās τούς μικρούς νά κάνουμε χίλιες μετάνοιες μπροστά τους. Καί κείνοι παρανομούν καί άσωτεύουν, σάν νά είναι τά διαολεμένα γεννήματα του ύπόκοσμου.

-Ώστε έτσι, παπα-Γιώργη! Πλαστογραφία! Μέ τό ίδιο χέρι έξι ψηφοδέλτια! Σά νά λέμε, κάτω άπό τήν ίδια σκούφια έξι κεφάλια. Καί ξέρεις ποιό είναι τό χέρι αυτό, πού έγραφε τά έξι ψηφοδέλτια καί τά έρριξε στην κάλπη; Πρόσωπο μέ φιλοδοξίες καί μέ... έμπειρία στίς πλαστογραφίες.

Ή παπα-Γιώργης μέ κύτταξε αινιγματικά. Κατάλαβε, πώς του βάζω πεπινόφλουδα. Έσχυσε έλαφρά τό κεφάλι, μάζεψε τά φρύδια του καί μέ ύφος χτυπητό, μου είπε:

-Άκόμα έχει είσαι; Δέν έφτασε στό ταχυδρομείο σου ή έξήγησι, πού έδωσαν άνθρωποι τής Έκκλησίας;

Μέ τή σειρά μου καί έγώ ύποδύθηκα τόν άνήξερο καί ρώτησα:

-Τί είπαν οί άνθρωποι τής Έκκλησίας; Ότι έπιτρέπεται νά γράφη ένας όλα τά ψηφοδέλτια καί νά τά ρίχνη στην κάλπη;

-Τά έξι όμοια, πού βρέθηκαν τά έγραφε ένας Ήράρχης. Έξυπνος, πολυτάλαντος καί πολυγραφότατος.

-Γιατί, χρειάζεται τόση σοφία καί τόσο ταλέντο γιά νά γράφη κανείς ένα ψηφοδέλτιο καί νά εκφράση τήν ύπεύθυνη θέλησί του;

-Νά, κάποιοι γέροι, πού έτρεμαν τά χέρια τους καί δέν μπορούσαν νά γράψουν, παρακάλεσαν τόν ταλαντούχο νά τούς έξυπηρετήσει.

-Μά, μερικοί χάραξαν μόνο ένα σταυρό στην στήλη, πού άνταποκρινόταν στην προτίμησί τους. Οί γέροι Μητροπολίτες ούτε ένα σταυρό δέν μπορούσαν νά βάλουν; Καί άν δέν μπορούσαν νά χαράξουν τότε, πριν πέντε χρόνια, ένα σταυρό, μπορούσαν καί μπορούν, ακόμα καί σήμερα, νά διοικούν όλόκληρες εκκλησιαστικές επαρχίες; Γιατί δέν έχω ακούσει νά έχουν πεθάνει κάποιοι γέροντες Μητροπολίτες άπό τήν έποχή εκείνη, εκτός άπό τόν Κοζάνης Διονύσιο, πού δέν ήταν παρών σε κείνη τή Σύνοδο τής Ήεραρχίας.

Σφίχτηκε ό παπα-Γιώργης. Πήγε νά μου ξεφύγη.

-Είσαι θρασός. Έσύ θά κρίνης τούς δεσποτάδες; Καί μάλιστα ένα χαρισματούχο Ήράρχη, πού προθυμοποιήθηκε νά ρίξη στην κάλπη καί άλλα πέντε ψηφοδέλτια, γιά νά έξυπηρετήσει πέντε γέροντες συλλειτουργούς του; Μακάρι νά μπορούσε νά έξυπηρετήσει καί άλλους. Όλους εκείνους, πού τά χέρια τους τρέμουν καί τά μυαλά τους σαλεύουν.

Άν καί τό ύφος του ήταν σοβαρό καί σκληρό, κατάλαβα, ότι χωράτευε.

-Δέ μου λές, παπα-Γιώργη; Είπες πώς ἔξι γέροι δέν μποροῦσαν νά γράφουν τά ψηφοδέλτια. "Οτι δέν ἦταν σέ θέσι νά χαράξουν οὔτε καὶ ἓνα σταυρό.

-Δέν τό εἶπα ἐγώ. Τό εἶπαν οἱ ἀρμόδιοι. "Ανθρωποὶ ἀπό τό περιβάλλον τοῦ ταλαντούχου καί σπλαγχνικοῦ Ἱεράρχη.

-Γιά δός μου, σέ παρακαλῶ μιὰ ἐρμηνεία: Ἡ ἐκλογή τοῦ Μπεζενίτη ἔγινε σέ δύο φάσεις. Δηλαδή ἔγιναν δύο ψηφοφορίες. Στήν πρώτη ψηφοφορία ρίχτηκαν τά τρία ζευγάρια τῶν ὁμοίων ψηφοδελτίων. Στή δεύτερη δέ ρίχτηκαν. Καθένας ἔριξε τό δικό του, γραμμένο μέ τό δικό του χαρακτήρα. Πῶς τό ἐξηγεῖς αὐτό; Ἀπό τήν πρώτη ψηφοφορία ἴσαμε τή δεύτερη δέ μεσολάβησε περισσότερο ἀπό μισή ὥρα. "Οση χρειάζοταν γιά νά μετρηθοῦν τά πρῶτα ψηφοδέλτια καί νά γίνη τό πρακτικό τῆς ψηφοφορίας. Στό διάστημα αὐτό θεραπεύτηκαν οἱ πέντε γέροι Μητροπολίτες, πού πρίν λίγο ἔτρεμε τό χέρι τους καί δέν μποροῦσαν νά χαράξουν μήτε σταυρό;

Καί ἔγραψαν αὐτό, πού ἤθελαν; Καί μέ γράμματα εὐανάγνωστα;

Μόλις ἔκανα αὐτή τήν ἐρώτησι, εἶδα τό πρόσωπο τοῦ παπα-Γιώργη νά ἀναφοκοκκινίζη.

-Εἶσαι ἐξεκκλησιαστικός. Εἶσαι παμπόνηρος. Ἡ γλῶσσα σου δέν ἀφήνει κανένα δίχως νά τόν φιλολιανίση καί νά τόν ξευτελίση. Καί ἀνήκεις καί στό προσωπικό τοῦ ναοῦ μας. "Αν αὐτά, πού πιπιλίζεις, βγοῦν παραέξω καί φτάσουν στήν προϊσταμένη μας ἀρχή, θά βροῦμε ὅλοι μας τό μπελά μας. Θά χάσουμε τίς ἐφημεριακές μας θέσεις. Θά βρεθοῦμε στήν ἐρημιὰ τοῦ Ἀδάμ.

-Καί νά μή ρωτᾶω;

-"Οχι. Νά μή ρωτᾷς. Νά βγάλης τό σκασμό.

-Καί ἄν ρωτᾷν ἄλλοι, τί νά τοὺς λέω;

-Τί νά τοὺς λές, ἅμα σέ ρωτοῦν; Μιά καί μόνη σύστασι. Νά φωνάζουν «ζήτω» καί νά ρίχνουν καί ἀνθοπέταλα. Αὐτή τήν ἐντολή ἔχουμε ἀπό τήν προϊσταμένη μας ἀρχή.

Ὁ νεωχόρος

Παπα-Γιάννη

Πρόσεξες τή μόνιμη συντροφιά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου; Ὁ ἐκ πλαστογραφίας Μητροπολίτης Παντελεήμων Μπεζενίτης, ὁ Τράλλεων Ἰσιδωρος καί ὁ Κουμαριανός... «Πές μου τοὺς φίλους σου νά σοῦ πῶ ποῖός εἶσαι.»

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

ΨΙΘΥΡΟΙ

Ύψος και ήθος.

Ευχάριστη έκπληξι προκάλεσε η σεμνή και διακριτική δήλωσι του νέου προέδρου του Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, του κυρίου Χρήστου Γεραρή, ἀμέσως μετά τὴν ἐκλογή του. Τό σύντομο γραπτό του κείμενο δέν περιέχει καμμιά φράσι κομποσμουῦ ἢ τουισμού τῆς προσωπικῆς του ἀξίας. Μέ σεβασμό πρὸς τὸ θεσμό, που τὸν ὑπέρτερε πιστά ἐπὶ 36 ὁλόκληρα χρόνια καὶ μέ ἐκτίμησι πρὸς τοὺς συνδικαστές του ἔδωσε τὸ στίγμα τῆς νέας ἐποχῆς. «Ἐλπίζω, εἶπε, ὅτι οἱ συνάδελφοι ὅλων τῶν βαθμῶν καὶ ἐγώ, ὡς πρῶτος μεταξύ ἴσων, θά ἀνταποκριθῶμε στίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν γιὰ ἀποτελεσματικὴ ἀπονομὴ τῆς διοικητικῆς δικαιοσύνης».

Ὁ ἀναγνώστης αὐτῆς τῆς σεμνῆς δηλώσεως, αὐθόρμητα φέρνει στὴ μνήμη του τίς δηλώσεις τῆς ἐπηρμένης αὐτοσυνειδησίας τοῦ προκαθημένου τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, παλίου συμφοιτητῆ τοῦ νέου Προέδρου τοῦ Σ.τ.Ε. κ. Γεραρή καὶ κάνει τὴ σύγκρισιν.

Ὁ κ. Γεραρῆς μοίρασε τὸ βάρος τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐθύνης σέ ὅλους τοὺς συναδέλφους του. Ὁ κ. Χριστοδούλος ὑπερύψωσε τὸ ἄτομό του, ἐφίμωσε τοὺς συλλειτουργοὺς του καὶ συνυπεύθυνους στὸ ἔργο τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδιοποιήθηκε, ὡς ἰδική του ἰδιοκτησία, τὴν Ἐκκλησία. Λησμόνησε τὴν ἀρχὴ τοῦ «πρώτου μεταξύ ἴσων». Ἀπέκλεισε ἀπὸ τὸν προγραμματισμό ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἱεραρχίας. Καὶ ἔπιασε στὸ χέρι τὸ μικρόφωνο τῆς αὐτοδιαφημίσεως, μονοπωλώντας τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν εὐθύνη.

Ἄλλο ὕψος καὶ ἄλλο ἥθος!

Δέν ὑπάρχει ἓνας ἔντιμος;

Ἀνάμεσα στὸν ἑσμό τῶν κολάκων, ποὺ στριμώχνονται καὶ διαγκωνίζονται στοὺς

διαδρόμους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν ὑπάρχει οὔτε ἓνας σοβαρὸς καὶ ἔντιμος; Δέν ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος μέ τὸν πνευματικὸ ὀπλισμό καὶ μέ τὸ αἶσθημα τῆς εὐθύνης, ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ μιὰ κουβέντα, ἔξω ἀπὸ τὸ ρεπερτόριο τῶν κολακειῶν, στὸν προκαθήμενο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

Δέ θά βρεθῇ ὁ ἄνθρωπος, που θά διαμηνύσῃ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃ τὰ ἀνέκδοτά του, ποὺ κυμαίνονται ἀπὸ τὴ βλασφημία τῶν ἱερῶν καὶ ἁγίων προσώπων τῆς Ἐκκλησίας ἵσαμε τὴ βρωμιά τῆς σόκιν παραγωγῆς;

Τόσο ὅλοι τους εἶναι δουλωμένοι καὶ ὑποταγμένοι στὸ τυπικὸ τῶν «ζητωκραυγῶν» καὶ τῶν «χειροκροτημάτων», ποὺ δέν αἰσθάνονται τὴν ὑποχρέωσιν νὰ σώσουν τὸν προιστάμενό τους ἀπὸ τὸ χλευασμὸ καὶ τὸν τραυματισμὸ τῆς δημοτικότητάς του;

Ἄς κάνουν τὸν κόπο οἱ κόλακες νὰ πλησιάσουν κάποιους ἀπὸ τοὺς ἀποδέκτες τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν ἀνεκδότων. Καὶ τοὺς ἀποδέκτες, ποὺ χασκογελοῦν καὶ χειροκροτοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, ποὺ δυσανασχετοῦν καὶ διαμαρτύρονται. Καὶ θά διαπιστώσουν πολὺ εὐκόλα τὸν ἀντίκτυπο, ποὺ ἔχουν στίς λαϊκὲς μάζες. Θά διακρίνουν ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ χειροκρότημα τῆς ἀποδοχῆς τῶν «φτηνῶν» «βλασφημῶν» ἢ καὶ «πονηρῶν» ἀνεκδότων. Καὶ ἀπὸ ποῦ ἐκπέμπεται τὸ σῆμα τῆς ἀπογοητεύσεως.

Ἄν αὐτὴ τὴν πραγματικότητα τὴν ἀγνοήσουν οἱ κόλακες καὶ δέ φτάσῃ στὴν ἀκοή τοῦ κ. Χριστοδούλου, σύντομα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θά τοποθετηθῇ ἀπὸ τὴν κοινὴ γνώμην στὴν ὁμάδα τῶν γραφικῶν τύπων, ποὺ προεδρεύεται ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ δικαιοσύνης, τὸν κ. Γιαννόπουλο. Καὶ δέν θά καταφέρῃ νὰ φρενάρῃ τὰ σχόλια τῆς δημοσιογραφίας ἢ, ἀκόμα, καὶ τὰ φαιδρολογήματα τῶν παραγόντων τῆς τηλεοράσεως.

Πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα.

Ἡ ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκὴ», στὸ φύλλο τῆς 24ης Ἰουλίου δημοσίευσε μιὰ καταπληκτικὴ εἰδησι, ποὺ μόνο ὁ κ. Εἰσαγγελέας μπορεῖ νὰ ἐξιχνιάσῃ καὶ νὰ σταθμίσῃ. Πληροφόρησε τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ, ὅτι ὁ

Μητροπολίτης Παντελεήμον Μπεζενίτης πρόσφερε στόν 'Αρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο τό αστρονομικό ποσό τών 500.000.00 δραχμών (ναί, πεντακοσίων εκατομμυρίων), γιά νά διατεθῇ στό στήσιμο τοῦ τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Τό βασικό ἐρώτημα, πού ἀπασχόλησε τοὺς ἀναγνώστες αὐτῆς τῆς πληροφορίας, εἶναι τοῦτο: Ἀπό ποῦ ἀντλήσε ὁ κ. Μπεζενίτης αὐτό τό ποσό καί τό ἔθεσε, μέ τόση ἀνέσι, στή διάθεσι τοῦ προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας;

Εἶναι προσωπική του περιουσία; Μιά τέτοια ἀπάντησι δέν θά ἱκανοποιούσε κανένα, μιά καί θά προωθοῦσε τό ἐρευνητικό ἐρωτηματολόγιο σέ ἕνα ἄλλο ἐρώτημα: Ποῦ τὰ βρῆκε αὐτά τὰ χρήματα; Πῶς τὰ ἀπέκτησε; Εἶναι νοητό καί εἶναι δυνατό ἕνας ἐπίσκοπος νά διαθέτῃ πακτωλό εκατομμυρίων καί νά προσφέρῃ μέ τόση ἀπλοχερία μισό δισεκατομμύριο;

Κάποιοι ψίθυροι διαδίδουν, ὅτι τὰ χρήματα αὐτά δέν ἀποτελοῦν προσωπική περιουσία τοῦ κ. Μπεζενίτη. Καί ὑπογραμμίζουν ὅτι ὁ ρασοφόρος αὐτός δέν εἶναι ἀπό ἐκείνη τῇ στόφα, πού δέν σουφρώνει τόν πλοῦτο. Ὅτι ἡ σταδιοδρομία του εἶναι καταλερωμένη ἀπό τή φιλοχρηματία καί ἀπό τήν καταλήστευσι τών ἐκκλησιαστικῶν ταμείων. Τά χρήματα αὐτά προέρχονται ἀπό τόν ἔρανο, πού ἔκανε, γιά νά ιδρύσῃ αὐτός τηλεοπτικό σταθμό στά πλαίσια τῆς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, τήν ὁποία κατέλαβε μέ πλαστογραφία καί ἀπό τήν ἐκποίησι μετοχῶν κάποιας ἐταιρείας, πού τήν εἶχε ιδρύσει γιά τήν πραγμάτωσι αὐτοῦ καί μόνου τοῦ σκοποῦ. Ἀλλά ἂν πράγματι τὰ χρήματα προέρχονται ἀπό αὐτή τήν πηγὴ, τότε ἡ μεταφορά τους εἶναι πράξι ἀξίοποινη. Οἱ ἄνθρωποι, πού ἀγόρασαν μετοχές καί ἐκεῖνοι, πού προσέφεραν δωρεές, γιά νά γίνῃ ὁ τηλεοπτικός σταθμός στή Μητρόπολι Ἀττικῆς, ἔκαναν δωρεά «ὑπὸ τρόπον». Γιά ἕνα καί μόνο σκοπό. Κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά μεταφέρῃ τὰ χρήματα αὐτά σέ ἄλλο λογαριασμό. Μιά τέτοια μεταφορὰ εἶναι παράνομη καί ἀξίοποινη. Καί γίνεται δύο φορές ὑπὸ πτωσι, μιά καί ἡ προσφορά τῶν ξένων χρη-

μάτων ἐκ μέρους τοῦ κ. Μπεζενίτη πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο ἐξοφλεῖ προσωπικές ὀφειλές, πού ἀπορρέουν ἀπὸ τίς πλαστογραφίες καί τίς καλπονοθείες.

Ἐλπίζουμε πὼς ὁ κ. Εἰσαγγελέας δέν θά παρατρέξῃ τήν εἰδησι τῆς «Ἀθηναϊκῆς», ἀλλὰ θά ἐρευνήσῃ τήν ὑπόθεσι καί θά παραπέμψῃ τοὺς καταχραστές τῶν ξένων δωρεῶν στήν τακτικὴ δικαιοσύνη.

Ἀρχιεπισκοπικὴ ὁμολογία.

Ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ ὁμολογία ἐντάσσεται στὰ ἀπροσδόκητα καί ἀνεξήγητα.

Δικαιολογώντας τήν ἐκκοσμίκευσι, πού ἀλόγιστα ἔμπασε στοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς, εἶπε: «Τό φρόνημα εἶναι οὐσιαστικῶς Ὁρθόδοξο καί αἱ μέθοδοι, πού χρησιμοποιοῦμε εἶναι παντελῶς ἄσχετες μέ τήν οὐσίαν τοῦ φρονήματος αὐτοῦ».

Τραγικὴ ὁμολογία. Ἄλλο εἶναι τό φρόνημα καί ἄλλες οἱ μέθοδοι καί οἱ ἐκδηλώσεις. Δηλαδή ὑπάρχει ἕνας διχασμός τῆς προσωπικότητος. Σέ ἄλλο ἐπίπεδο κινεῖται τό φρόνημα καί σέ ἄλλο οἱ μεθοδεύσεις.

Αὐτό σημαίνει, πὼς τό Ὁρθόδοξο φρόνημα μπορεῖ νά σέβεται τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα καί ἡ πρακτικὴ νά προχωρῇ σέ καταστροφὴ τῆς, δηλαδή σέ φόνο. Τό φρόνημα μπορεῖ νά ἀναγνωρίζῃ τήν ἀξία τῆς ἠθικῆς καί ἡ πράξι νά ἀγκαλιάζῃ ὅλους τοὺς διεφθαρμένους καί νά τοὺς ἐγκαθιστᾷ στά ἅγια τῶν ἁγίων.

Ἡ ὁμολογία αὐτὴ ἐρμηνεύει τήν ἄλλοπρόσαλλη πράξι τοῦ προκαθημένου.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνσι: 19011 Λυλῶν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννίνων 6 Μοσχάτο.